

Feta la benedicció, el Sr. Quintana dirigí la paraula als concurrents i amb frase eloqüent explicà l'història del Banc de Catalunya, ponderant l'importància que ha assolit arreu de la nostra terra i les aventatges que la nostra població reportarà de l'instal·lació d'una Sucursal del mentat Banc en la mateixa. El parlament del Sr. Losantos, que tothom escoltà amb religiós silenci, fou rebut en acabar-se, amb mostres de general aprovació.

Finalment els assistents a l'acte foren obsequiats amb pastells i ampolles de xampany. Es clar que tots en sortiren entusiasmat i convençuts de la transcendència que per el comerç de la nostra població, tindrà l'instal·lació de la mentada Sucursal.

De la marxa de la mateixa, n'han quedat encarregats els nostres volguts amics: En Delfí Masferrer, En Josep Riera i En Josep Vázquez, tots ells compatricis nostres. Rebin amb aital motiu la nostra més coral enhorabona.

FLITS

Aires muntanyencs...

En una llibreria de Mataró hi havia exposada, no fa gaire temps la figura venerable de mestre Rusinyol en diverses posicions característiques. Encenia llur pipa parisina i evocadora, pintava un bell aspecte del jardí Badés... Res, coses d'ell! Llur cara patriarcal, tornejada per mil clàssiques aventures nobles i gustoses, s'apoderava de la curiositat del transeunt, que es parava, bo i meditant davant l'imatge somrient i filosòfica del mestre.

Dintre la llibreria una damisella, val a dir-ho, molt amable, enraonava amb el públic—jo i un altre—d'Arbúcies. L'endemà també parlava amb el mateix públic; però, sobre el taulell hi havia unes fotografies exposades que havia tingut cura de proporcionar-nos. Eren d'Arbucies. El meu company no es cansava d'admirar aquells fons blancs com la llet i obscurs com la pobresa, i la plasticitat d'aquella cort de pores, intrombable en els anys de la fotografia. Això és paisatge, repetia mirant-se la «Font de les Pipes» ferèstega?... impresionant! Estava encisat! Elogiava amb una espontaneïtat que li brollava del cor l'ingenuïtat de les cases d'Arbucies, la vivacitat de color en aquelles estampes de bous en ramada, el sensualisme de l'aigua tèrbola i remorosa del «Gorg nou» i la melancolia de les voltes de la Plaça, tan suggestiva!... Això és intrombable!, deia extàticament el company. En mig d'aquell encís em va semblar que sentia una veu desconeguda que pronunciava les següents paraules: «Si oïssiu d'apropr la música serena i salvatge d'aquelles contrades que trenca el cor, i copcessiu el perfum embadalidor d'aquell ambient fi i nítid com la seda blanca, i aquell cel clar i pur que enlluerna la vista, el contemplessiu com he fet jo, segurament que us donarieu l'explicació lògica de l'existència d'aquestes fotografies». Era el fotògraf?...

La damisella trenca el silenci esclafint una gentil rialla. Nosaltres ens quedarem les fotografies.

Serveixi aquesta breu dissertació d'homenatge sincer i desinteressat a l'alta obra artística del fotògraf i artista fi i sensibillíssim senyor Carreras.—ATIX